

chce rozžehnout naše smysly a prozářit je, abychom jimi vnímali Boha v tomto světě. Jsou-li naše smysly bdělé, stává se náš život tím, čím je od Boha. Potom jsme v tomto světě plně přítomní. Naše smysly nás přivádějí do vztahu se skutečností. Při zpěvu této prosby zpozorujeme, jak jsou naše smysly tupé, jak cítíme jen málo z toho, co je kolem nás, protože jsme účastní jen svými myšlenkami, ale ne svými smysly. Pokud jimi ale zatřepe Duch Svátý, probudí je a osvítí, stanou se skutečným prostředkem naší zkušenosti s Bohem. Boha neprožíváme rozumem, ale svými smysly. Tím, že mezi mnoha hlasy slyšíme hlas Boží a že ve viditelném vidíme neviditelné.

Duch Svátý je současně láskou, která se vylévá v našich srdcích. Každý z nás konečně touží po lásce a po tom, aby byl milován. Duch Svátý nám dává schopnost milovat, ale je také láskou Otce, která proudí do našich srdcí. V Duchu Svatém se můžeme cítit být Bohem plně a bez výhrad milováni. V Duchu Svatém proudí naším srdcem a naším tělem láska. Poslední prosba této sloky se týká našeho života a jeho slabostí. Právě Duch Svátý je schopen naším tělem pronikat s novou silou: stále se touží vtělovat, usadit se v našem těle a naplnit je božskou silou.

Přičiň se během svatodušní nověny k těm mužům a ženám, kteří společně v horní místnosti očekávali příchod Ducha Svatého. V této skupince modlících se Ježíšových učedníků a učednic se připravuje něco nového, co v krátkém čase dobude celý svět. Tato horní místnost je zároveň mateřským lůnem, z něhož se zrodí církev, a z něj můžeš vyjít jako nový člověk. Medituj nad hymnem, který složil Hrabanus Maurus před 1200 lety a nech do sebe hluboko proniknout tyto obrazy. Možná potom ucítíš, jak v tobě zase začíná vyvěrat pramen Ducha Svatého a jak se v Tobě znovu zažihá žár jeho lásky.

Anselm Grün – Tajemství velikonoční radosti

Další texty v týdnu

Po: Sk 19,1-8; Jan 16,29-33   Čt: Sk 22,30; 23,6-11; Jan 17,20-26
 Út: Sk 20,17-27; Jan 17,1-11a   Pá: Sk 25,13b-21; Jan 21,15-19
 St: Sk 20,28-38; Jan 17,11b-19   So: Sk 11,21b-26; 13,1-3; Mt 10,7-13

Prameny, odkazy

Francis J. Moloney – Evangelium podle Jana – Sacra pagina
 Misál na každý den liturgického roku; Petr Karas – Boží slovo na každý den
 Angelo Scarano – www.pastorace.cz;
 Hroznata František Janoušek – www.biblickedilo.cz

7. neděle velikonoční – cyklus A

5. června 2011

¹Ježíš pozvedl oči k nebi a modlil se: „Otče, přišla ta hodina. Oslav svého Syna, aby Syn oslavil tebe. ²Obdařils ho mocí nade všemi lidmi, aby dal věčný život všem, které jsi mu dal. ³Věčný život pak je to, že poznají tebe, jediného pravého Boha, a toho, kterého jsi poslal, Ježíše Krista. ⁴Já jsem tě oslavil na zemi: dokončil jsem dílo, které jsi mi svěřil, abych ho vykonal. ⁵Nyní oslav ty mne u sebe, Otče, slávou, kterou jsem měl u tebe, dříve než byl svět. ⁶Zjevil jsem tvé jméno lidem, které jsi mi dal ze světa. Byli tvoji a mně jsi je dal, a zachovali tvoje slovo. ⁷Nyní poznali, že všechno, cos mi dal, je od tebe; ⁸vždyť slova, která jsi mně dal, dal jsi jim. Oni je přijali a skutečně poznali, že jsem vyšel od tebe, a uvěřili, že jsi mě poslal. ⁹Já prosím za ně. Neprosím za svět, ale za ty, které jsi mi dal, vždyť jsou tvoji; ¹⁰a všechno moje je tvoje a všechno tvoje je moje. V nich jsem oslaven. ¹¹Už nejsem na světě, ale oni jsou na světě; a já jdu k tobě.“

Jan 17,1-11a

Úvod k meditaci

Následující slova z tzv. Ježíšovy velekněžské modlitby zdůrazňují, že Pánovou touhou byla oslava jeho nebeského Otce. Stejně tak i naší touhou by mělo být to, abychom celým svým životem oslavovali svého Pána: aby Pán byl ve mně oslaven.

Výklad biblického textu

Kontext: Slova, která dnes slyšíme jsou velkým finále *velké Ježíšovy řeči na rozloučenou*. Sedmnácté kapitole Janova evangelia se říká *Ježíšova velekněžská modlitba*, protože se zde Ježíš v postoji modlitby jako jediný prostředník mezi lidmi a Otcem přimlouvá za učedníky i za všechny, kdo uvěří v jejich zvěst. Klíčovým motivem je oslavení Ježíše i Otce, které v časové blízkosti Ježíšova ukřižování přináší zvláštní dynamiku a nové chápání slávy.

Vždy o 7. neděli velikonoční slyšíme z Janova evangelia tuto *Ježíšovu velekněžskou modlitbu*. Čte se po částech: letos v cyklu biblických čtení A první část, další dvě části v následujících letech v cyklech B a C.

**T ý d e n
s B o ž í m
s l o v e m**

1. čtení:
Sk 1,12-14

2. čtení:
1Pt 4,13-16

Evangelium:
Jan 17,1-11a

Srovnání:

Mt 26,45

Mk 14,41

Jan 12,23

13,1.31-32

Mt 28,18

Jan 8,54

1 Sol 1,9

1Jan 5,20

Jan 13,31

Jan 14,31

Jan 13,32

1,1-2; 17,24

Jan 17,26

Jan 18,9

Jan 17,10

Jan 7,16

12,49; 14,24

Jan 16,30

Jan 16,15

Jan 16,28

20,31; 10,30

Jan 17,21

³Věčný život pak je to, že poznají tebe, jediného pravého Boha, a toho, kterého jsi poslal, Ježíše Krista: Poznat někoho v biblickém slova smyslu neznamena jen mít o něm informace, něco se o něm dozvědět, mít teoretické vědomosti, ale získat osobní zkušenost, vstoupit s ním do osobního vztahu. Tak je třeba poznávat jediného pravého Boha, a to můžeme jen prostřednictvím Ježíše Krista. Znáš tedy v tomto smyslu jediného pravého Boha? Znáš Ježíše Krista? Není to jen znalost povrchní? Vzdělávám se ve víře? Jsem v modlitbě Bohu nablízku, abych ho mohl znát?

Šťastní ti, kdo znají Otce. To jsou slova Tertullianova, jednoho z prvních křesťanských teologů.

⁹Já prosím za ně. Neprosím za svět...: Tomu je třeba rozumět v souvislosti s dalšími slovy jeho modlitby, která v neděli neuslyšíme: *Prosím nejen za ně, ale také za ty, kdo pro jejich slovo uvěří ve mne: ať všichni jsou jedno. Jako ty, Otče, ve mně a já v tobě, tak ať i oni jsou v nás, aby svět uvěřil, že ty jsi mě poslal.* Ježíš chce, aby všichni ze světa uvěřili a dosáhli věčného života. Modlí se za učedníky, aby jejich hlásání, jejich život a jednota působily tak, aby svět uvěřil.

K tématu

Čekání na Ducha

Od Kristova nanebevstoupení do svatodušních svátků se církev modlí nověnu k Duchu Svatému. Napodobuje tak apoštoly, kteří se po Ježíšově nanebevstoupení vrátili do Jeruzaléma a tam se v horní místnosti „svorně a vytrvale modlili spolu se ženami, s Marií, matkou Ježíšovou, a s jeho bratry“ (Sk 1,14). V modlitbách čekali na naplnění zaslíbení, které jim Ježíš dal před svým vstoupením na nebesa: „Dostanete sílu Ducha Svatého, který na vás sestoupí“ (Sk 1,14). Ve svatodušní nověně toužebně očekáváme, že Duch Svatý sestoupí i na nás, na církev, jejíž existence by byla bez Ducha Svatého neoprávněná, a na každého osobně, aby v nás znovu ožilo vše uschlé a zatvrdlé. Devítidenní modlitba existovala již u Římanů a od 12. století nacházejí nověny oblibu v křesťanské zbožnosti. Číslo devět se v mnoha jazycích podobá slovu nový (novem – novis, neun – neu aj.) Devítka má charakter proměny: připravuje novou podobu, tak jako potřebuje dítě v těle matky devět měsíců, aby se mohlo narodit. Praobrazem každé křesťanské nověny je svatodušní nověna apoštolů, Marie a dalších žen, které doprovázely Ježíše. Ve svatodušní nověně se modlíme za obnovu církve a za své osobní proměnění.

Při večerních nešporách se v době svatodušní nověny zpívá hymnus „Veni creator spiritus“, který složil kolem roku 809 benediktinský mnich Hrabanus Maurus. Jeho slova, stará téměř 1200 let, odpovídají i naší dnešní touze:

*„Duchu Svatý, přijdiž k nám,
silou svou nás naplň sám.
Ty jsi Tvůrce světa všeho,
přej nám dechu nebeského.“*

Prosíme tedy Ducha Svatého, aby v nás znovu vyvolal život, protože ten ztrácí v námaze všedních dnů sílu. Mnozí lidé dnes touží po energii a pravém životě. Mají dojem, že jejich životní styl neodpovídá požadavkům skutečného života. Bůh stvořil tento svět skrze Ducha, může nás tedy nově stvořit. V dechu, který do sebe každým okamžikem vpuštíme, bychom mohli vytušit, že nás Bůh stále obnovuje dechem svého Ducha.

*„Přijď již, Těšiteli pravý,
Bohem Otcem darovaný.
Ty jsi lásky pramen živý,
dodej slabým odvahy a síly.“*

Duch Svatý je náš Přímluvce a Utěšitel, je to dar Otce. Je pro nás živým pramenem, ohněm, světlem, láskou a pomazáním (fons vivus, ignis, caritas et spiritalis unctio). Duch Svatý je pramenem života: Z něj lze čerpat, aniž by se vyčerpal, protože je to pramen božský. Mnozí se dnes cítí vysušení, rozdaní, vyhořelí, protože museli stále dávat. Ve svatodušní nověně úpěnlivě prosíme, aby v nás začal zase prýštit pramen Ducha Svatého, aby nás osvěžoval a posiloval. Duch Svatý je také ohněm a světlem, které nás hřeje a prozařuje. Je i pomazáním, které léčí naše rány a povolává nás k úkolům, které náležejí jednotlivě každému z nás.

Nechtěl bych vykládat všechny sloky tohoto pozoruhodného hymnu, ale čtvrtou přece jen nemohu přejít:

*„Rozžíhej smysly, rozžíhej duši,
ať teplem a láskou mé srdce buší.
A naše těla ubohá,
necht' pozvedne síla Tvá.“*

Duch Svatý má moc zapálit světlo našim smyslům, zní doslova v latinské předložce (accende lumen sensibus). U Ducha Svatého najde o něco čistě duchovního: spíše